

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2018, č. j. OAM-295/ZA-ZA11-K01-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2020, č. j. 29 Az 28/2018-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4.114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 4. 4. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť má obavy o svůj život. V roce 2012 opustil zemi původu poté, co jej vydírali fotbaloví chuligáni, kteří jsou propojeni s orgány veřejné moci. Žalovaný napadeným rozhodnutím žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť je Srbsko Českou republikou považováno za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě jej za takovou zemi považovat nelze. Tvrzený důvod odchodu ze země nepovažoval žalovaný za věrohodný, mimo jiné proto, že žalobce v roce 2013 v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu do vlasti.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl. Podle § 2 bodu 22 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), považuje ČR Srbsko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný do spisu založil zprávy o zemi původu a řádně tak zjistil skutkový stav. V případě bezpečných zemí

původu je oproti jiným azylovým řízením zvýšeno důkazní břemeno žadatele. Jelikož se u bezpečných zemí původu dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů předpokládá, povinností žadatelů je azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit; pouhá výpověď je zcela nedostačující. Žalobce svá tvrzení, která by mohla být důvodem k udělení doplňkové ochrany (nikoli však azylu), neprokázal. Žalobní námitku o opomenutí nejlepšího zájmu dítěte soud odmítl jako neopodstatněnou, neboť žalobce během pohovoru v rámci azylového řízení sdělil, že jeho nezletilá dcera žije v Srbsku se svou matkou.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nijak nevypořádal s námitkou nemožnosti domoci se ochrany před vyděrači z důvodu jejich napojení na policejní složky.

[4] Dle stěžovatele krajský soud při projednání žalobních bodů (nedostatečně zjištěný skutkový stav při hodnocení Srbska jako bezpečné země původu s ohledem na okolnosti jeho případu; zhodnocení dopadu rozhodnutí do nejlepšího zájmu nezletilé dcery) nepřihlédl k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).

[5] Napadený rozsudek označuje stěžovatel za nezákonný, neboť krajský soud odmítl přezkoumat žalobní bod o nejlepším zájmu stěžovatelovy nezletilé dcery. Bez jediného podkladu přejal tvrzení žalovaného o tom, že stěžovatel měl při pohovoru uvést, že jeho nezletilá dcera v ČR nežije. Pokud měl o jejím pobytu pochybnosti, měl k projednání žaloby nařídít jednání.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že místo pobytu stěžovatelovy dcery v Srbsku vyplývá přímo z pohovoru se stěžovatelem i z evidencí o pobytu cizinců. Stěžovatelovu žádost označil za účelovou a dodal, že stěžovatel na území ČR soustavně páchá trestnou činnost, za kterou mu byl již dvakrát udělen trest vyhoštění a podmíněné odnětí svobody. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[7] Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil typové situace, v nichž je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však podmínky přijatelnosti naplněny nejsou.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud k žalobní námitce nemožnosti domoci se ochrany před vyděrači z důvodu jejich napojení na policejní složky uvedl, že žalovaný při posuzování zjevně nedůvodných žádostí podle § 16 odst. 3 zákona o azylu nehodnotí, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a a 14b téhož zákona. Nemohl tedy ani

posuzovat, zda lze vyděrače jakožto soukromé osoby považovat za původce pronásledování nebo vážné újmy.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nespecifikuje, v čem je vypořádání žalobních námitek krajským soudem rozporné s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Kasační soud proto může pouze obecně konstatovat, že vypořádání žaloby krajským soudem odpovídá požadavkům čl. 46 odst. 3 směrnice, zvláště pak povinnosti soudu prvního stupně přezkoumat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu (k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Azs 26/2020-46, či rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32).

[10] Zohledněním nejlepšího zájmu dítěte žadatele o mezinárodní ochranu v řízení ve věci mezinárodní ochrany v případech, kdy žádost není věcně projednána (tedy i postupuje-li žalovaný podle § 16 odst. 2 ve spojení s § 16 odst. 3 zákona o azylu), se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62. Z něj vyplývá, že posouzení nejlepšího zájmu dětí v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno meritornímu rozhodování, k němuž žalovaný s ohledem na označení Srbska jako bezpečnou zemi původu, které stěžovatel ve vztahu ke své individuální situaci nevyvrátil, vůbec nepřistoupil. Nejlepší zájem dítěte má být zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění rodiče dítěte, což je otázka, která v azylovém řízení z povahy věci nenachází své místo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016-28). Je tedy sice pravdou, že skutečnost, zda nezletilá dcera stěžovatele žije v ČR či nikoli, byla sporná. Stěžovatel totiž v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 9. 4. 2018 uvedl, že dcera žije na území ČR, stejného dne během pohovoru tvrdil, že žije se svou matkou v Srbsku, a v žalobě naopak zopakoval, že dcera žije s ním. S ohledem na výše citovanou judikaturu kasačního soudu však ani absence posouzení nejlepšího zájmu nezletilé dcery, resp. sporný skutkový závěr o pobytu dcery v Srbsku a nikoli na území ČR rovněž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[11] Napadený rozsudek tedy splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91), neodchyluje se od dosavadní judikatury kasačního soudu a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 9. 7. 2018, č. j. 13 Az 27/2018-38, stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci přiznal soud odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a dále paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3

uvedené vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem DPH, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH v sazbě 21 %. Celkem tedy účelně vynaložené náklady žalobce činí 4.114 Kč. Částka v uvedené výši bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu